

LA CASA DE FORTUNY

QUELLA casa que, en el front de la seva gran portalada, ostenta una senzilla làpida de marbre on hi resa la data del neixement del gloriós pintor, sempre ha sigut considerada i venerada per tots els reusencs, com un temple.

A tots ens hi empeny com una mena de sentimentalisme, que ens fa veure aquelles pedres patinoses, que d'ençà que foren el bressol del fill il·lustre, sembla que les hagi segellat l'òscul sagrat de la bellesa, aureolant-les d'un encant que, pronunciadament, s'exterioritza, com si fossin les d'un palau on s'hi venerés una imatge immaculada. I aquesta imatge no hi és. Solament viu en el nostre pensament, i acarona el nostre esperit, com un alè tebi i perfumat que arriba de molt lluny. De molt lluny, d'altres terres ditzoses, que veneren, devotament, una imatge que la creuen seva, perquè l'Art és fill de tots els pobles, i a tots els agermana, tributant-li el flairós encens de la seva admiració. I aquesta imatge és nostra. És catalana; és reusenca. I nosaltres mai hem sapigut adorar-la. En aquella casa gran que creiem un temple, hi manca el sant de la nostra devoció. És buida. I tot l'encant que ens ubriaga esguardant-la des de fora, s'extingeix, si alguna vegada ens atancem guaitant, des del llindar, la penombra de l'entrada. Aquesta imatge que és nostra, que és catalana, que és reusenca, reusencs, devem portar-la a la casa buida. Tenim obligació inel·ludible de fer-ho. Jamai les ciutats es sublimitzen perquè el seu ventre fecund ha donat a llum un gran home. Es sublimitzen, es divinitzen, quan,

degudament, saben honorar-lo. Portem-li doncs, que entre tots podrem lograr-ho fàcilment. Portem-li passetjan-la, triomfal, en una gran llitera, que tots els braços robusts puguin sostenir-la, i abriguem-la amb el cobricel blau de la seva glòria. D'aquella glòria esplendorosa que pregonen les trompetes d'or dels heralds de tot el món, i amb veus sonores i harmonioses, fan tremir de joia a totes les races felices que espiritalitza la fada subtil de la Estètica.

Ara que Barcelona vol honorar a l'artista més alt que ha tingut Catalunya, aixecant-li un monument en una de les seves places, és l'hora assenyalada per a que Reus també demostrí lo molt que l'admira i estima. Quin dolor per a nosaltres que l'hora de la justícia, l'hora suprema d'honorar al gran Fortuny, l'hagin tocat les campanes dels cloquers llunyans! Les campanes de tota l'Espanya toquen a glòria. I les nostres, també han deixat oïr les seves batallades, lentes i majestuosos. I aquestes majestuosos i lentes batallades, les han escoltat, amb devoció, uns quants homes, que s'han unit per a tributar al meravellós pintor un fervent homenatge. S'ha constituït un Comitè de l'Homenatge a Fortuny, que, dignament, presideix un home de prestigi, i de cultura: el Regidor del nostre Excel·lentísim Ajuntament, En Domènec Segimón i Artells. I aquest Comitè pensa adquirir la casa on va néixer Fortuny per a convertir-la en un Museu. En un temple de l'Art.

Tots els reusencs devem aportar-hi el nostre concurs.

I de tots és d'esperançar que al temple hi hagi l'imatge que ara hi manca: Hi hagi Fortuny. Que en l'esdevenidor, la casa que fou el bressol daurat del pintor sublim, s'anomeni i sigui «La casa de Fortuny».

A. FUSTER VALLDEPERAS.